

РЕШЕНИЕ

№ 2615

гр. София, 15.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 66 СЪСТАВ, в публично заседание на седми февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Г.А

при участието на секретаря Г.Х
като разгледа докладваното от Г.А Гражданско дело № 20231110142592 по описа за 2023 година

Съдът е сезиран с осъдителен иск с правно основание чл. 405, ал.1 КЗ, предявен от Г. Р. Ш. с ЕГН ***** против „*****“ АД с ЕИК ***** за осъждане на ответника да заплати на ищеца сумата от 7 154,30 лв., представляваща остатък от застрахователно обезщетение в размер на 20 000 лв., ведно със законната лихва за забава в размер на сумата от 182,94 лв., изчислена от деня на изпадане в забава на ответника - 17.05.2023 г., до датата на подаване на настоящата искова молба – 31.07.2023 г., както и законната лихва за забава от датата на подаване на настоящата искова молба до окончателното плащане на сумата.

Ищецът твърди, че по силата на договор № *****/04.04.2022 г. с ответника, сключил застраховка „пълно каско“ за МПС - лек автомобил, марка „*****“, модел „*****“, с рег. № *****, за сумата от 20 000 лв. със срок на действие от 00:00 часа на 05.04.2022 г. до 23:59 часа на 04.04.2023 г. Твърди се, че на 28.01.2023 г. (събота) настъпило застрахователно събитие - кражба на лекия автомобил, за което ищецът уведомил ответника, както и правоохранителните органи. Твърди се, че било образувано досъдебно производство № 194/2023г. по описа на 06 РУ на СДВР, което с постановление от 22.03.2023 г. било спряно на основание чл. 244, ал.1, т.2 и чл. 199 НПК. Твърди се, че на 25.04.2023 г. ответникът извършил плащане на сумата от 12 845,70 лв., представляваща застрахователно обезщетение, която сума постъпила по сметката на ищеца на същата дата.

Сочи се, че изплатената сума от 12 845,70 лв. била значително по-ниска от застрахователната стойност на автомобила, който бил оценен на 20 000 лв.

Излагат се твърдения, че направомерно ответникът начислил коефициент овехтяване за сумата от 1 649 лв., която приспаднал от 20 000 лв. и получената сума в размер на 18 351 лв. ответникът намалил с допълнителни 30 %, в резултат на което достигнал до размера на изплатеното обезщетение от 12 845,70 лв.

Предвид изложените твърдения, моли за уважаване на предявените искиове и за присъждане на разноски.

В срока по чл.131, ал.1 ГПК е постъпил писмен отговор от ответника със становище за неоснователност на предявените искиове.

Не оспорва обстоятелството, че между страните да е сключена застраховка “Автогрижа“, обективиран в застрахователна полица № *****, със срок на действие от 05.04.2022 г. до 04.04.2023 г. и уговорено рисково покритие “пълно каско”.

Не спори, че през време на действие на посочената по - горе застраховка, застрахованото МПС е било обект на престъпление по чл. 346, ал. 1 от НК.

Твърди, че намира за правилно, предвид неизпълнението от страна на застрахования на задължението му по т. 66.11. от ОУ по застраховка „Каско на МПС“, да намали застрахователното обезщетение по реда на чл. 395, ал. 4 КЗ с 30 %. Счита, че определената стойност /преди прилагането на процент на редукция/ в размер на 18 351 лв. реално отразявала и съответствала на размера на вредата към деня на настъпване на събитието.

Оспорва момента, от който ищецът твърди, че дружеството е изпаднало в забава. Претендира разноски.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства и обсъди доводите на страните, намери за установено следното:

Предвид становищата на страните и на основание чл. 153, вр. с чл. 146, ал. 1 т.3 и т.4 ГПК – като безспорни и ненуждаещи се от доказване са отделени обстоятелствата, а именно че е сключен валиден договор за застраховка “Автогрижа“, обективиран в застрахователна полица № *****, със срок на действие от 05.04.2022 г. до 04.04.2023 г. и уговорено рисково покритие “пълно каско”; че през време на действие на посочената по - горе застраховка, застрахованото МПС е било обект на престъпление по чл. 346, ал. 1 от НК; че на 25.04.2023 г. ответникът извършил плащане на сумата от 12 845,70 лв., представляваща застрахователно обезщетение, която сума постъпила по сметката на ищеца на същата дата.;

Съдът приема тези факти за доказани включително като ги съпостави с приетите по делото писмени доказателства.

Съгласно чл.343, ал.1 КЗ с договора за застраховка застрахователят се задължава да поеме определен риск срещу плащане на премия и при настъпване на застрахователно събитие да заплати застрахователно обезщетение или сума. Разпоредбата на чл.386, ал.1 КЗ предвижда, че при настъпване на застрахователно събитие застрахователят е длъжен да плати

застрахователно обезщетение, което не може да надхвърля застрахователната сума (лимита на отговорност), освен когато това е предвидено в този кодекс.

В разглеждания случай не е спорно, че ответникът-застраховател е поел риска да заплати обезщетение на ищеца за причинени на застрахования вреди от кражба на лек автомобил.

Основните спорни въпроси по делото са каква е стойността на процесния лек автомобил към датата на настъпване на застрахователното събитие и дали застрахователят има право да намали размера на застрахователно обезщетение поради неизпълнението от страна на застрахования на задължението му по т. 66.11. от ОУ по застраховка „Каско на МПС“, изразяващо се в това да остави която е и да е част от свидетелството за регистрация в мпс-то, в резултат застрахователя да намали застрахователното обезщетение по реда на чл. 395, ал. 4 КЗ с 30 %. Ответникът поддържа, че посочената клауза е в съответствие с разпоредбата на чл.395, ал.4 КЗ.

На основание чл.405 ал.1 от КЗ, при настъпване на застрахователното събитие застрахователят е длъжен да плати застрахователно обезщетение в уговорения срок, чийто размер, съгласно чл.386 ал.2 от КЗ, е равен на действително претърпените вреди към деня на настъпване на събитието, освен в случаите на подзастраховане и застраховане по договорена застрахователна стойност, каквато изключение в случая не е налице, като действително претърпените вреди към деня на настъпване на събитието съвпадат с действителната пазарна стойност на МПС, предмет на кражба, към датата на настъпване на застрахователното събитие. Съгласно чл.394 от КЗ, при настъпване на застрахователно събитие застрахователят е длъжен да заплати застрахователно обезщетение, съгласно условията на застрахователния договор.

Съгласно разпоредбата на чл.395 ал.1 от КЗ, застрахованият е длъжен да вземе мерки за предпазване на застрахованото имущество от вреди, да спазва предписанията на застрахователя и на компетентните органи за отстраняване на източниците на опасност за причиняване на вреди и да допуска застрахователя да прави проверки. В процесният случай по делото е безспорно установен факта, че част втора на свидетелството за регистрация на процесното МПС по см. на чл.33 ал.4 от „Наредба №1-45/24.03.2000г. за регистриране, отчет, спиране от движение и пускане в движение, временно отнемане, прекратяване и възстановяване на регистрацията на МПС и ремаркета, теглени от тях, и реда за предоставяне на данни за регистрираните ППС“, т.е. т.н. малък талон не е наличен, т.к. е останал в процесното МПС и при отнемането му е бил отнет и талона. Безспорно застрахованият ищец е допуснал неизпълнение на задълженията си по т.66.11 от ОУ, неразделна част от застрахователния договор, да не оставя в ППС която и да е от двете части на неговото свидетелство за регистрация, т.е. налице е неизпълнение на задължението на застрахования по чл.395 ал.1 КЗ да вземе мерки за предпазване на застрахованото имущество от вреди. Установено е и, че предвид допуснатото от застрахования - ищец неизпълнение на задължението му по т. 66.11 от ОУ, ответният застраховател на основание чл. 395, ал.4 КЗ е

намалил дължимото на ищеца застрахователно обезщетение с 30%.

Застрахователният договор между страните и процесното застрахователно събитие са настъпили при действието на действащия КЗ, в сила от 01.01.2016г., приложим в случая.

Съгласно разпоредбата на чл.395 ал.1 от КЗ, застрахованият е длъжен да вземе мерки за предпазване на застрахованото имущество от вреди, да спазва предписанията на застрахователя и на компетентните органи за отстраняване на източниците на опасност за причиняване на вреди и да допуска застрахователя да прави проверки. В чл.395 ал.3 КЗ е предвидено, че при неизпълнение на задължението по ал.1, застрахователят има право да прекрати застрахователния договор, но само, ако не е настъпило застрахователно събитие. За случаите, в които е настъпило застрахователно събитие, са приложими нормите на чл.395 ал.4 и ал.5 от КЗ. Според чл.395 ал.4 КЗ, при настъпването на застрахователно събитие застрахователят може да откаже плащане на обезщетение, ако събитието е следствие от неизпълнение на задължението по ал.1 и само ако изрично е предвидил това в договора. Съгласно чл.395 ал.4 изр.2 КЗ, в случай че настъпването на застрахователното събитие е следствие от неизпълнение на задължението по ал.1, но това неизпълнение не е предвидено като основание за отказ в договора, застрахователят може да намали застрахователното обезщетение съответно на тежестта на неизпълнението.

Следователно, изводимо от нормата на чл.395 ал.4 изр.2 от КЗ, съгласно действащия КЗ, приложим в случая, упражняването от застрахователя на правото му да намали застрахователното обезщетение и то съответно на тежестта на неизпълнението, е предпоставено от наличието на следните две кумулативно дадени предпоставки: 1/ настъпването на застрахователното събитие да е следствие от неизпълнение на задължението по чл.395 ал.1 КЗ, т.е. следва да е налице причинно - следствена връзка между неизпълнението на задължението на застрахования и настъпването на застрахователното събитие и 2/това неизпълнение не е предвидено като основание за отказ в договора. Или установяването на наличието на причинно - следствена връзка между неизпълнение от застрахования на задължението му по чл.395 ал.1 КЗ и настъпването на застрахователното събитие, съгласно действащия КЗ, е елемент от фактическия състав, пораждащ правото на застрахователя да намали по реда на чл.395 ал.4 изр.2 от КЗ застрахователното обезщетение съответно на тежестта на неизпълнението, като наличието на причинно - следствена връзка, която е въпрос фактически, съгласно трайната практика на ВКС, не следва да се презюмира, а подлежи на доказване от застрахователя в процеса. Съгласно разпоредбата на чл.395 ал.5 от КЗ, която няма аналог в КЗ /отм./, независимо от ал.4 /от правото да откаже плащане на обезщетение или да намали застрахователното обезщетение съответно на тежестта на неизпълнението/, застрахователят е длъжен да изплати обезщетение, когато неизпълнението на задължението на застрахования по ал.1 и 2 не е в причинно - следствена връзка с настъпването на застрахователното събитие или с невъзможно определянето на вида или размера на вредата.

В процесният случай неизпълнението от застрахования на

задължението му по т.66.11 от ОУ не е предвидено като основание за отказ в договора по смисъла на чл.395 ал.4 изр.2 КЗ. След съвкупен анализ на всички събрани по делото доказателства съдът приема, че в процесният случай по делото не е доказано от застрахователя, в чиято тежест е, че настъпването на процесното застрахователното събитие - кражба на цялото процесно МПС е вследствие, т.е. е в обективна причинно - следствена връзка с неизпълнение от застрахования на задължението му по т. т.66.11 от ОУ да не оставя в МПС която и да е от двете части на неговото свидетелство за регистрация /в случая т.н. малък талон/, поради което не е налице едната от двете кумулативно изискуеми предпоставки по чл.395 ал.4 изр.2 КЗ, предвид което не са налице в случая основания за намаляване от ответния застраховател на дължимото, съгласно чл.405 ал.1 вр. чл.386 ал.2 КЗ, застрахователно обезщетение на ищеца и отказът на застрахователя да изплати на застрахования - ищец пълния размер на дължимото застрахователно обезщетение се явява незаконосъобразен.

Съдът приема, че по делото от страна на ответния застраховател не е доказано, че оставянето от застрахования - ищец в МПС на част втора на свидетелството за регистрация е довело до настъпване на процесното застрахователно събитие или е улеснило по някакъв начин извършителя на кражбата или е способствало за промяна в умишъла му от противозаконно отнемане на МПС в кражба на МПС, както и не е доказано оставянето на малкия талон в МПС в конкретния случай да е осуетило евентуална възможност за предотвратяване на вредите от застрахователното събитие от контролните органи за движение по пътищата.

Константна е практиката на ВКС, формирана при КЗ /отм./, че оставянето на регистрационния талон на откраднатото МПС /в случая част II/, обект на застраховка „Каско на МПС“ в автомобила при настъпването на застрахователно събитие, само по себе си не се явява значително с оглед интереса на застрахователя неизпълнение на задължения по застрахователния договор и като такова не е основание по смисъла на чл.211 т.2 от КЗ /отм./ за пълен отказ от изплащане на застрахователно обезщетение по чл.208 от КЗ /отм./ /Решение №211/06.12.2012г. по т. д. № 1029/2011г. на ВКС, ТК, II отд./. Действително формираната трайна практика на ВКС при действието на чл.207 ал.2 изр.2 КЗ /отм./ е в смисъл, че нарушението на задължението да не се оставя, която и да е част от регистрационния талон на автомобила в МПС, изрично предвидено в застрахователния договор, може само да доведе до намаляване на съответното застрахователно обезщетение, съгласно чл.207 ал.2 КЗ /отм./ при положение, че застрахователното събитие вече е настъпило, но не и да обоснове пълен отказ от плащане на обезщетение. /В този смисъл Решение №141/08.10.2015г. по т.д.№2140/2014г., ТК, I ТО на ВКС; решение №86/18.07.2014г. по т.д.№2230/13г. на ВКС, II т.о.; Решение № 22/12.09.2013г. по т. д. №679/11г. на ВКС, II ТО; Решение №79/29.06.2012г. по т.д. №802/2011г. на ВКС, II ТО, Решение №22/26.02.2015г. по т.д.№463/2014г. на ВКС, II ТО/. Разрешенията са мотивирани от обстоятелството, че оставянето на регистрационния талон в откраднатия автомобил не способства за настъпване на застрахователното събитие „кражба“, но може да затрудни

откриването на извършителя и по този начин влияе върху размера на вредата. Правото на намаляване на застрахователното обезщетение в разглежданата хипотеза по КЗ /отм./ е мотивирано в практиката на ВКС с обстоятелството, че неизпълнението на задължението на застрахования е от естество да осуети евентуална възможност за предотвратяване на вредите от застрахователното събитие - кражба на МПС от контролните органи за движение по пътищата, което е свързано с интереса на застрахователя.

В процесният случай обаче отношенията между страните следва да се уредят по действащия КЗ, като според приложимата норма на чл.395 ал.4 изр.2 от КЗ, намаляването на обезщетението също, както и отказът, е свързано с наличието на причинно - следствена връзка между настъпването на събитието и неизпълнението на задължение по договора, но такова, което не е предвидено като основание за отказ. Държането на документите за регистрация и собственост на превозното средство от извършителя на кражбата, дори и да затруднява откриването му, по отношение на това обстоятелство не съществува предположение, основано на опитните правила и логиката, че то е способствало за настъпване на застрахователното събитие, тъй като същото е довършено с отнемането на превозното средство от собственика. /Така Решение №143/19.01.2021г.по т.д.№1505/2020г., Т. К., I Т. О. на ВКС/.

Съгласно чл.33 ал.4 от Наредба № I-45/24.03.2000г., част втора на свидетелството за регистрация служи за идентифициране на превозното средство при движение по пътищата се носи от водача винаги при ползването на превозното средство, като съгласно чл.33 ал.5 от същата Наредба, в свидетелството за регистрация - част втора, се съдържат данните за превозното средство от част първа, необходими при контрол на пътя. Действително в Решение №79/29.06.2012г. по т.д.№802/2011г. на ВКС, ТК, II отд., на което се позовава ответният застраховател, е прието, че не може да се сподели извода, че неизпълнението на задължението да не се оставя част II - ра от свидетелството за регистрация в откраднатия автомобил не е от естество да способства настъпването на застрахователното събитие, предоставяйки възможност за незасичане автомобила като обект на кражба, с оглед управление от водач, неразполагащ с необходимия за контрол по пътищата документ. Прието е, че последното безспорно е от естество да способства окончателното настъпване на последиците на застрахователното събитие - кражба, осуетявайки евентуална възможност за предотвратяването му от контролните органи за движение по пътищата, и в този смисъл, конкретното неизпълнение е с характеристика, отговаряща на предпоставките по чл.207 ал.1 от КЗ и предпоставя намаляване на застрахователното обезщетение.

Цитираното Решение №79/29.06.2012г. по т.д.№802/2011г. на ВКС, ТК, II отд., обаче касае приложимост на чл.207 КЗ /отменен/. Същото не е постановено при действието на чл.395 ал.4 изр.2 и чл.395 ал.5 от действащия КЗ, приложими в процесният случай. За разлика от разпоредбата на чл.207 ал.2 изр.2 от КЗ /отменен/, визираща, че в случай на настъпване на застрахователно събитие застрахователят може да намали съответно

застрахователното обезщетение, приложимата в случая разпоредба на чл.395 ал.4 изр.2 от действащия КЗ въвежда като елемент от фактическия състав за пораждаване правото на застрахователя за намаляване на застрахователното обезщетение наличието на причинно - следствена връзка между неизпълнението на задължението по чл.395 ал.1 КЗ и настъпването на застрахователното събитие, т.е. последното трябва да е следствие от неизпълнение на задължението по чл.395 ал.1 КЗ, като не може по договорен път причинната връзка да бъде презюмирана, а същата следва да се докаже от застрахователя в процеса, каквото доказване в случая не е проведено, поради което правото на застрахователя да намали застрахователното обезщетение на ищеца следва да бъде отречено. По делото не е доказано от застрахователя, в чиято тежест е, че именно неизпълнението от застрахования на договорното му задължение да не оставя в МПС която и да е от двете части на неговото свидетелство за регистрация /в случая част II/ е довело до настъпване на процесното застрахователно събитие - кражба на цялото МПС, нито е доказано, че е осуетило евентуална възможност за предотвратяване на вредите от застрахователното събитие от контролните органи за движение по пътищата, т.е. не е доказано наличието на обективна причинно - следствена връзка между неизпълнение на задължението по чл.395 ал.1 КЗ и настъпването на застрахователното събитие, поради което не е породено право на ответния застраховател да намали застрахователното обезщетение и то съответно на тежестта на неизпълнението по смисъла на чл.395 ал.4 изр.2 КЗ.

Съгласно чл.395 ал.5 КЗ, независимо от уредените в предходната алинея основания за отказ или намаляване на обезщетението, застрахователят е длъжен да изплати обезщетение, когато неизпълнението на задължението на застрахования по ал.1 не е в причинно - следствена връзка с настъпването на застрахователното събитие. Разпоредбата на чл.395 ал.5 КЗ няма аналог в КЗ /отм./, императивна е и изисква установяването на причинна връзка между неизпълнението на застрахования и настъпилото застрахователно събитие, както в хипотезите на отказ, така и в хипотезите на намаляване на обезщетението. Доколкото в настоящият случай по делото не е установено, че намиращата се в процесното МПС част II от свидетелство за регистрация е в пряка причинно - следствена връзка с настъпилото застрахователно събитие - кражба на МПС или е осуетило възможност за откриване на отнетото МПС от съответните държавни органи, т.е. доколкото неизпълнението на задължението на застрахования по чл.395 ал.1 КЗ не е в причинно - следствена връзка с настъпването на застрахователното събитие, то на основание чл.395 ал.5 КЗ застрахователят е длъжен да изплати на ищеца застрахователно обезщетение. Ответникът не е доказал, че поведението на ищеца е причинило настъпилото застрахователно събитие - кражба. С оглед изложеното съдът намира, че неизпълнението на задължението на ищеца в конкретния случай не е предпоставка за настъпване на застрахователното събитие, като това неизпълнение не може да бъде прието и за съществено и значително с оглед интереса на застрахователя. Поради това отказът на застрахователя да изплати на застрахования - ищец пълния размер на

дължимото застрахователно обезщетение се явява незаконосъобразен.

На основание чл.386 ал.2 КЗ дължимото застрахователно обезщетение е равно на действително претърпените вреди към деня на настъпване на събитието, които съвпадат с действителната пазарна стойност на откраднатото застраховано МПС към деня на настъпване на застрахователното събитие.

За определяне размера на действително претърпените вреди към деня на настъпване на събитието съдът съд кредитира като пълно, компетентно и обосновано писменото заключение на ВЛ инж. С. С. по изслушаната пред настоящия съдебен състав САСЕ, като приема, че застрахователното обезщетение е равно на действителната пазарна цена на процесното МПС към датата на кражбата на МПС в доказан размер от 20 640 лв.

От размера на застрахователното обезщетение от 20 640 лв. следва да бъде приспаднато и изплатеното доброволно от застрахователя на ищеца обезщетение в размер на сумата от 12 845,70 лв., в резултат на което следващото се на ищеца застрахователно обезщетение е в размер на 7 794,30лв. /20 640лв. - 12 845,70 лв. = 7 794,30лв./. Настоящият осъдителен иск с правно основание чл.405 ал.1 вр. чл.386 ал.2 КЗ е предявен за сумата от 7 154,30 лв., поради което в този размер следва да бъде уважен, ведно със законната лихва върху тази сума, считано от датата на предявяване на ИМ – 31,07,2023г. до окончателното ѝ изплащане.

По иска с правно основание чл.86, ал.1 ЗЗД

Съгласно нормата на чл. 405, ал.1 КЗ срокът за плащане е 15 работни дни и започва да тече от деня, в който застрахованият е изпълнил задълженията си да представи всички доказателства – чл. 108, ал.1 КЗ. В случая, видно от приложената по делото покана за доброволно изпълнение /л.74-76/ се установява, че ищецът е поканил застрахователното дружество да заплати доброволно остатъка от застрахователното обезщетение. От приложеното по делото уведомление от 09.05.2023г. от ответника до ищеца, се установява, че застрахователното дружество отказва да изплати остатъка от претендираното обезщетение. Следователно от 10.05.2023 г. ответникът е изпаднал в забава. Лихвата за забава се претендира от 17.05.2023г. до 31.07.2023г., но с оглед обстоятелството, че датата на входиране на исковата молба е 31.07.2023г., то мораторна лихва за забава следва да се присъди за периода 17.05.2023г. до 30.07.2023г., доколкото от датата на предявяване на ИМ – 31,07,2023г. до окончателното ѝ изплащане е налице уважена претенция за заплащане на законна лихва. За периода 17.05.2023г. до 30.07.2023г. мораторната лихва за забава, изчислена служебно от съда възлиза в размер на 184.96 лв., но до колкото е налице претендиран размер от 182,94 лв., то искът се явява основателен до претендирания от ищеца размер.

На основание чл.78, ал.1 от ГПК следва да бъде осъден ответникът да заплати на ищеца направените по делото разноски в размер на 543,50 лв., представляващи държавна такса, възнаграждение на вещо лице, а адвокатското възнаграждение определено по реда на чл. 38, ал.2 ЗА, във вр. с чл.7, ал.2, т.2 от Наредба № 1 в размер на 1015.40 лв., което следва да се

изплати на адв.Т. М. М..

Воден от горните мотиви, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА „*****“ АД с ЕИК
*****, с адрес *****, да
заплати на **Г. Р. Ш.** с ЕГН *****, сумата от
7 154,30 лева, представляваща остатък от застрахователно обезщетение за
причинени имуществени вреди, в резултат на настъпило застрахователно
събитие на 28.01.2023г. в гр. София, съставляващи покрит риск по
застраховка „пълно каско“ за МПС марка „*****“, модел
„*****“, с рег. № *****, съгласно полица №
*****/04.04.2022 г., ведно със законната лихва, считано от
постъпване на исковата молба в съда – 31.07.2023 г. до окончателното
изплащане на сумата, както и сумата от **182,94 лв.** – представляващо
обезщетение за забава върху главницата за периода за периода 17.05.2023 г. –
30.07.2023 г.

ОСЪЖДА „*****“ АД с ЕИК
*****, с адрес *****, да
заплати на **Г. Р. Ш.** с ЕГН *****, на
основание чл.78, ал.1 от ГПК, сумата от **543,50 лева**, представляваща
направени разноски пред СРС.

ОСЪЖДА „*****“ АД с ЕИК
*****, с адрес *****, да
заплати на **адв. Т. М. М.** с ЕГН *****, на основание чл. 38, ал.2 ЗА,
сумата от **1015.40 лева**, представляваща адвокатско възнаграждение за
процесуално представителство пред СРС.

Решението подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в
двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____